ANUL LXXIII N-RELE 7—12 IULIE—DEC. 1940

CONVORBIRI LITERARE

DIRECTOR: I. E. TOROUȚIU

BASARABIA
BUCOVINA
TRANSILVANIA

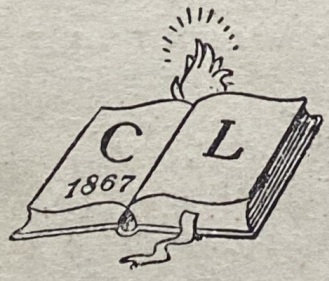

«BUCOVINA» I. E. TOROUȚIU BUCUREȘTI

CONVORBIRI LITERARE

ANUL LXXIII N-rele 7—8—9—10—11—12 IULIE—DEC. 1940

LA O RĂSPÂNTIE ISTORICĂ...

După o întârziere de ½ an, care, prin mulțimea și varietatea cutremurelor sociale și geologice, pare de o jumătate mileniu, venim cu acest volum de colectivă și generală suferință. Oricine va înțelege că atunci când ne ardea casa, nouă mai puțin ca oricui ne ardea a poezie și că oricare literatură beletristică am fi cuprins între scoarțele revistei, n'ar fi fost în măsură să se 'nalțe până la marea tragedie a sfârtecării hotarelor noastre, a sfâșietoarelor bejenii dela răsărit, miază-zi și miază-noapte. Și cetitorul, și omul de știință, și prozatorul, și poetul, în suferință pot doar suferi, iar peste ea se așternliniștea și tăcerea.

După cumplitele lupte dintre frații noștri de același sânge, care din nou a adăpat și înroșit pământul patriei noastre, timp de aproape două decenii, și care s'a scurs din vinele celor mai viguroase și nobile vieți, ne găsim la o răspântie, care marchează un moment istoric, poate unicul moment din viața noastră ca popor, când ni se dă putință de a elimina din corpul nostru național, radical, definitiv, prin măsuri de stat și printr'o solidară acțiune constructivă, românească — teribilul flagel al iudaismului, care ne-a măcinat energiile veacuri de-a-rândul, ne-a întârziat progresul, anihilând, direct sau prin unelte conștiente ori inconștiente, toate strădaniile noastre, și a cărui putere înlăuntru, dirijată și ajutată de suprastatul iudaic mondial, a pus în mișcare toate resorturile pentru a se ajunge la măcelurile istorice din 1907 ca și la acele infinit de lungi dintre anii 1923—1940.

Dacă Evreii nu sunt astăzi scoși din toate domeniile vieții noastre spirituale și economice, nu se vor da duși din Țară, iar mâine ne vor scoate ei din istorie.

Fără Evrei, România Mare o vom putea reînfăptui, cu ei o alta și mai mare, tot se va prăbuși, iar cea mai mică și sdrențuită de astăzi, va înceta să mai existe.

Cât pentru drama noastră lăuntrică, din mutismul durerii se topesc în ființa noastră și după firea noastră doar vorbele :

...Și de lacrimi nu țin sama
Că le-oiu șterge cu năframa,
Dar mi-i milă de obraz
Că rămâne fript și ars...

I. E. Torouțiu